

Clixé Joan Font Vores del Mogent

Font del Radium Clixé Alfred Viure

Ni enyor, ni recança

Per Carles Costas Alvarez

Es ben plaent fer l'elogi de la joventut; més, no és tan fàcil com a primer cop d'ull sembla, car si ens situem en el punt que per l'edat ens correspon, albirem llunyans els encisos de la Primavera, la recordança dels quals vénen a entendre branques resseques que sofriren carícies i flagells de l'estiuada i la tardor.

Il·lusions, optimisme, esperança, amor, alegria, harmonia, fortitud, clarors pures de blau de cel, llavors que tenen la força fecundant d'enriquir i auriolar la terra aimada. ¿Cal dir que és això la Joventut?

La cantem i la sentim amb entusiasme i admiració, mai amb enyorança ni amb plany, car les lleis de la Natura ens mereixen els deguts respectes i pensem que l'únic privilegi dintre el formigueig de tot el creat, és el goig d'haver contribuït a esculpturar l'aspecte més bell i perfecte a aquesta joventut.

El segment de materialitat que en casos anormals recau damunt la somrient edat, és cosa passatgera que no arrela ni pot donar fruit més que en sentit parasitari. No és elogiabile, doncs, aquella joventut esbojarrada que esmerça el breu espai primaverall entre plaers, disbauxes i egoïsmes, sense deixar pel camí ni una fita guiadora, ni un plansó, ni una floreta.

La selecció que volem elogiar és la que sempre ens ha donat motius d'admiració. La joventut que amb el cor inflammat ha sabut tota hora ésser digna de ciutadania, interessant-se per l'educació, el treball, les lletres, les arts, les idees, els interessos de la pàtria, l'amor a la família i a la llibertat, sense renúncies a la sana alegria, sense caure en el defecte de vellesa prematura per una pretesa superació o preponderància experimental o cultural i fins i tot exagerats desitjos adquisitius d'una erudició que, a destemps, recrema la fresca intel·ligència, fent saltar vertiginosament aquests éssers des de l'altura de la primavera a les gelors de l'hivernada.

Joventut que riu i canta, que corre, juga, dansa i ensems enlaira el pensament per damunt dels cims. Com l'admirem i l'estimem! Rosers i clavellines besades per matinals rosades,

perfumen i alegren els camins per on, fins arribar la mort, tothom hi transita i els vells hi devallen contents en veure's ben substituïts.

D'extrem a extrem de la vida hi trobem àrids deserts i paradisos somniadors. Quan la joventut és ardida, espiritualment sana i generosa, deixa marcades llurs petjades en el sorral perquè no errin l'orientació els nous caminants. Oasi venturós, lloc de repòs, ombra necessària als que, lluitant sempre, arribaren a la tardor sense defalliments ni claudicacions.

Quan la joventut s'inspira en l'amor pur, en el progrés i en la virtut, les flors sempre renoven llurs aromes, llur bellesa, llurs colors, fesomia, en fi, característica de nostra terra, que serà eternament jardí de paradís.

Pinzellades atinades de romanticisme que no traspassi els límits d'un tropical misticisme. Poesia sentida ben a fons per inspiració de la Naturalesa, mai per encomanament d'externs efectes floralscs ni imitacions aflautades o ploraneres. Música que arribi al cor, sense estridències feridores de l'oïda afinada. Quelcom d'heroïsmes que ens faci esgarriar l'epidermis i ens produeixi en algun cas aquesta màgica vibració, aquest misteriós corrent elèctric que l'entusiasme, l'amor i la fe ens produeixen en el físic, com un llampec que brolla de l'ànima. Braços forts que saben vinciar-se a l'abraçada i enlairar-se en front de l'enemic. Aquesta és la joventut més elogiabile, per quant s'allunya d'aquella que simbolitza la «tranquil·litat i bons aliments», el goig particular, els plaers corporals i els instints idèntics als de qualsevol animaló més o menys classificat en el regne zoològic.

La joventut per nosaltres somniada és, en fi, aquella que sap meditar, estimar, observar i aprendre en el misteri que es desenrotlla entre el parèntesi que comença a la riallera brotada, a l'esclat del prometedor poncellam, i va cloent-se amb la granada fecunda, quan el rostoll produeix un aspecte de tristot austera pel qui comprèn la tasca acomplerta per l'home i per la terra.